

A mi koldusaink

Az élet nem habostorta – tudjuk ezt Bacsó Péter *Tanú* című filmjének megszületése óta. De hát ez tulajdonképpen közhely. Mint ahogy azt is, hogy a koldusok, a szegény emberek, a fillérekre szoruló, a kukákból penészes kenyeret kihalászók egyre többen lettek az elmúlt néhány évben. Sőt! Az utóbbi évben mintha minden jelzőlámpánál koldusok állnának. A legtöbbjük újságot mutogat, a szemük alja duzzadt, borostásak, ritka, akiknek tiszta a ruhája.

Tudok-e én rajtuk segíteni? Mindegyiken?!

Dehogy tudok. Pláne, hogy néha én is egyik hónapról a másikra élek.

Pedig itt vannak, vegetálnak, lézengenek ezek a szerencsétlen sorsú emberek. És mégse tudunk rajtuk segíteni. Mert sokan vannak, egyre többen, akik segítséget kérnek, azok pedig egyre kevesebben, akik segíthetnének. A segítők is lassan belefutnak a létbe.

Szörnyű pedig látni, keresztződésről keresztződésre, lámpá-

ról lámpára megállni, és nemet inteni a gyűrött, koszos újságot tartónak – jelezni, hogy: nem.

Mert minden utcasarkon van egy ilyen „újságos”, minden piros lámpánál odalép az autósokhoz egy újságot mutogató koldus. Én naponta legalább négy-öt ilyen-

nel találkozom. De nem segíthetek mindenkin. Meg nem is akarok.

Eleinte azt gondoltam, nem adok senkinek. Nem az én dolgom, hogy megoldjam az ország szegénykérdését, egyszeri, naponkénti, hetenkénti, havonkénti folyamatos, állandó támogatással. Van nekem is családom, föl kell nevelni a gyermekeimet, gondoskodnom kell egyre inkább elszegényedő, nyugdíjas szüleinkről, rokonainkról.

De azért csak kiválasztottam egy koldust. Azért, mert hiszem, amit Böjte Csaba testvér hirdet: jó dolog jónak lenni. Az „én koldusomnak” időnként adok egy kis támogatást. Lehet, megvonok a fiamtól egy finomabb falatot, de adok. Mert hiszek benne, hogy segíteni jó, jót tenni jó.

Örök igazság, hogy mindenkinek megvan a maga keresztje. És szerintem: a maga koldusa is.

Barna Attila

Illusztráció: Gellén Diana
(Medgyessy Gimnázium) munkája

Bújócska

A választási kampányidőszakban döbbenet tapasztaltuk, hogy még 750 kopogtatócédula összeszedésével is ki lehet valakit hozni az előzetes letartóztatásból.

Az új Országgyűlés pénteki megalakulásával megszűnik a mentelmi joguk azoknak a politikusoknak, akik nem lesznek a továbbiakban képviselők. Ez várhatóan többek számára jelenti majd azt, hogy nem tudnak a mentelmi „védőhálóba” kapaszkodni a felelősségre vonás elől.

Am nyilván, az új képviselőknek magukkal is szigorúbbaknak kell a jövőben lenniük. Éppen ezért a mentelmi jog általános felülvizsgálatát reméljük, hiszen nem felejtjük el, amit a kormányra került pártok a választási kampányidőszakban hangoztattak. Ilyen szempontból alap lehet Lázár Jánosnak, a Fidesz kijelölt parlamenti frakcióvezetőjének személyes álláspontja, miszerint a közbiztonság ügyében nem látja értelmét annak, hogy egy parlamenti képviselő mentelmi joggal rendelkezzen. A parlamenti elnöknek jelölt Schmitt Pál is keményen nyilatkozott e tárgykörben, miszerint mindent megtesznek „a mentelmi jog mögé bújócska játékos bűnözők felelősségre vonásáért”.

(domdám)

Több mint munka

A pedagógusok presztízsvesztesége régi keletű és igen káros jelensége a magyar társadalomnak. A második világháború utáni évek „bérrendezésével”, a középosztály meggyengítésével – politikai eszközökkel is szított – infantilis gyanakvás, a kérdemelt tekintély iránti tisztelet és hála parlagi elutasítása. Hol van már az a csodálat, amit egykor mi éreztünk azok iránt, akik áldozatos munkával és türelemmel megtanítottak bennünket írni, olvasni és számolni, akik kijavították nyelvtani botlásainkat, akik kézen fogva bevezettek a műveltség birodalmába, akik kísérték és biztattak az élet útjának elején. Hol az a megbecsülés, amelyet még a nekünk kevés-

bé tetsző, a hozzánk kevésbé nyájas pedagógusok iránt is tanúsítottunk, kiknek jóhiszeműségét még akkor is elismertük, ha vicceinkbe foglaltuk a nevüket! Régebben még tán a gúny is emberibb volt, még a csúfondáros-ságban is megbújt némi tisztelet.

Annak a tudata, hogy a pedagóguspálya egyike a legnehezebbeknek. Jó képesség és rátermettség kell hozzá, ezért fontos, hogy csak a legtehetségesebbek vállalkozzanak rá. Empátiát és türelmet igényel, ezért fontos, hogy a tanár, a tanító, az óvoda- és gyógypedagógus ne legyen agyonhajszolt, hogy legyen ereje teljes emberként odaállni a gyerekek elé. Acélidegzet és érzékenység szükségeltetik hozzá, mert a tanítói-nevelői munka a legkényesebb közegekben, emberek között zajlik, s így tele van konfliktussal, meg nem értéssel és félreértéssel, egymást váltó fel-emelő és lesújtó tapasztalatokkal. A tanítás a legkomolyabb színjáték és a legnemesebb üzlet. A legkétebb és egyszersmind a legnagyobb

hozamú befektetés: nemcsak tudást, de szívet, s lelket teszünk bele, s az emberség vagy az embertelenség fiadzik általa.

S hogy inkább az emberség gyarapodjék, ahhoz az egész társadalomnak sokat kell tennie. Főként annak elismerésével, hogy a tanári munka nem akármilyen munka, s hogy a pedagógusok megbecsülésén és állapotán múlik gyermekeink, az elkövetkező korosztályok jövője. A tehetségesek, rátermettek tanári pályára csábítása és megtartása csak úgy lehetséges, ha a pedagógusok ismét tisztességet kapnak ebben az országban, s ha a terheket sem mérik el többé a döntéshozók az olcsó demagógia jegyében. Merthogy ez történt legutóbb a „nagy reformgyártás” szelében is, amikor az amúgy is kizsákmányolt, a nélkülözhetetlen önképzés lehetőségétől szinte teljesen megfosztott pedagógusok kötelező óraszámát jelentősen emelték. A legfrissebb felmérések azt mutatják, hogy a tanárok, nevelők több-

sege jóval többet dolgozik a kötelező munkaidőnél, mert az osztálytermi tanításon túl korrepetál, szakkört tart, felügyel, kísér és étkeztet, fogadóórán van, osztályfőnöki teendőket lát el, tartja a kapcsolatot a szülőkkel. A heti 51 órás átlag úgy jön ki, hogy vannak, akik több mint 60 órát dolgoznak, beleértve a hétvégét is, amikor az órákra készülnek és/vagy dolgozatokat javítanak (a legtöbbet a legáldozatosabbak: a magyar tanárok). S mindezt úgy, hogy kevés idejük jut olvasni, képtárba, színházba járni, pedig ők eközben is az órára készülnek... A tanárokat mind jobban igénybe veszi az adminisztráció, a menedzsmentmunka, s egyre szűkül a szintén roppant elfoglalt szülőkkel való kontaktus. A sietős szülő és az agyonstrapált pedagógus löt-fut, s közöttük a senkiföldjén, magukra hagyottan, a gyerekek. Többet kell tennünk azért, hogy újra találkozzanak!

(Árvai Köves)